

HRVATSKI RAGBIJAŠKI SAVEZ

FEDERATION CROATE DE RUGBY – CROATIAN RUGBY FOOTBALL UNION
OSNOVAN – FONDE EN 1962

Naš znak; W7s-DV/2-08

Sisak, 14.6.2008.

Izvršnom odboru HRS-a
Instruktoru razvoja HRS-a

IZVJEŠĆE O SUDJELOVANJU ŽENSKE REPREZNTACIJE NA EP U ZENICI BiH, 10-11.5.2008.

Pripreme za EP su počele s klupskim pripremama za novu sezonu, kao i sudjelovanjem na ENTIC III kampu i turniru. ENTIC III – trening kamp i turnir zemalja u razvoju (Austrija, BiH, Bugarska, Hrvatska, Češka, Finska, Luksemburg) – Beč, Austrija, 21.–24.3.2008.

Konstantan manjak igračica nije uljevao nadu i morale su se donijeti neke odluke. Nakon održanog sastanaka s igračicama i trenrom ŽARK Mladost (i hrvatske ženske 7s reprezentacije) dana 8.2.2008., potvrđeno je da je za sudjelovanje na trening kampu i turniru na raspolaganju samo sedam (7) igračica (jedna početnica), te da to nije dovoljno da bi se 3 dana intezivno treniralo, a zadnji dan igrao turnir. Ostale četiri igračice iz momčadi su izjavile da se ne mogu staviti na raspolaganje reprezentaciji i ne mogu putovati na taj turnir zbog obiteljskih i privatnih obveza za vrijeme Uskršnjih praznika. Stoga, zaključeno je da ženska reprezentacije ne može sastaviti momčad od 10 igračica i donešena je odluka da neće putovati u Beč.

Nakon dodatnih konzultacija i razgovora, odluka je nakon nekoliko dana promijenjena i reprezentacija je ipak otputovala u Beč s 8 igračica i osvojila 5. mjesto, mada su igrom dominirale i ispale iz polufinala na skor razliku s istim brojem bodova.

Pripreme za klupsko natjecanje u TEN Ligi (Hrvatska, Austrija, Mađarska) su se nastavile i nakon prvog turnira 9.3. u Mađarskoj se definitivno donijela odluka o sudjelovanju na Europskom Prvenstvu U Belgiji 31.5.–1.6.2008. Naime, u to vrijeme smo još bili sudionici grupe u Belgiji. FIRA je mjesec dana prije EP u Zenici poslala novi raspored gdje je Hrvatska sudionik zeničkog turnira, a ne u Belgiji. To nam je skratilo vrijeme priprema i dovelo nas u jednu još nepovoljniju situaciju.

ŽARK Mladost je dominirala i pobijedila na svim klupskim turnirima na kojima je sudjelovala, a u međuvremenu su se ekipe priključile i nove igračice početnice, pa su se obrisi reprezentacije počeli nazirati.

Trener Krešo Slaviček je unio vrlo dobre promjene u načinu rada i doveo ekipu na jedan jako dobar nivo, što se moglo i vidjeti iz rezultata klupskih natjecanja tijekom proljeća.

«Krpanjem» momčadi i borbom s ozljedama (jer svaka ozljeda znači i nemanje dovoljnog broja igračica za EP), pripreme su nastavljene i na kraju se formirala reprezentacija: Branka Ištaković, Mirna Simeršek, Franka Čavala, Snježana Markač (kap.), Iva Hrabaš, Tea Krpan, Anđela Grgurovac, Marina Kljajić, Gloria Molak i Romana Karlović.

Ištaković je cijelo proljeće bila ozljeđena i nije nastupala ni na EP. Hrabaš, Kljajić i Grgurovac su bile početnice, ali su iz sportskog miljea (Kljajić vice prvak Hrvatske u judu, a ostale dvije studentice Kineziološkog fakulteta) i svojim zalaganjem su postale vrlo vrijedne članice sastava, iako su bile ekspresno obučene za ragbi igru. One su najveći dobitak ove selekcije.

Vodstvo reprezentacije na EP u Zenici su činili:
Krešo Slaviček – glavni trener
Zvonimir Grašić – pomoćni trener
Toma Oršanić – fizio
Sanja Kozina – logističar
Denis Veličković – direktor reprezentacije

Moram naglasiti da je ovaj sastav vodstva bio jako dobro ukomponiran i da su djevojke imale svu moguću podršku za nesmetano natjecanje i oporavak između utakmica. Svi članovi vodstva su imali svoje zadatke koje su obavljali s velikim entuzijazmom, a tu posebno naglašavam Sanju Kozinu koja je svih mjeseci priprema bila uz djevojke, pomagala na sve moguće načine, a pred samo EP nabavila i trenirke za reprezentaciju, jer nam Samurai nije mogao dostaviti traženu robu na vrijeme, a ovako su djevojke ipak bile pristojno i jednobrazno obučene.

Sam odlazak na put u Zenicu je u zadnji tren imao neke dodatne nepogodnosti, jer su se trener i 3 igrice morale vratiti u ponedjeljak ujutro na posao, pa sam krenuo u Zenicu osobnim automobilom, kojeg sam u nedjelju navečer dao treneru Slavičeku, da s igricama stigne na vrijeme na posao u ponedjeljak. Pomoćni trener Grašić, Sanja Kozina i fizio Oršanić su također u Zenicu stigli osobnim automobilom o svom trošku.

Samo EP je bilo dosta kaotično organizirano, nismo imali prave informacije i morali smo vući organizatore za rukav kako bi saznali kad i gdje su neka događanja. Sve u svemu, vidio se trud i nema prevelikih zamjerki na sam tijek natjecanja. Smještaj je bio stvarno u redu, hrvatska reprezentacija je imala stvarno dobar treman i osjećali smo se vrlo dobrodošli u Zenici.

Naš nastup je opisan u trenerovom izvješću. Nesretno smo u «zlatnom skoru» izgubili 5. mjesto od Latvije. Ali, sve u svemu, ovo je izuzetan uspjeh ove generacije, jer mjesec dva prije prvenstva nismo ni imali dovoljan broj igračica za EP. Najviše su ugodno iznenadile novopridošle igračice, koje su svojim sportskim razmišljanjem i mentalitetom dale veliki obol dobrim igrama. Ponovit ću njihova imena, jer mislim da se u njima (uz već postojeće igračice) krije budućnost hrvatskog ženskog ragbija: Iva Harbaš, Marina Kljajić i Anđela Grgurovac. Gloria Molak, već standardno, jedna od najbljih igračica turnira. Najiskusnija Markač nije bila na svom uobičajnom nivou, a Karlović, izmučena teškim ozljedama, nije mogla dati svoj maksimum, mada je želja postojala. Svaka čast svim igricama, uzdignute glave možemo reći da smo odigrali najbolje što smo mogli i dali sve od sebe.

Pobijedila je Rumunjska i, uz Finsku i Izreal, plasirala se na završnicu u Limoges.

Nastup i plasman na EP u Zenici (6. mjesto) smatram izuzetnim uspjehom. Ženski ragbi je vrlo različit od muškog, ozljede su multiplicirane, emocije još i više. Vrlo je teško pomiriti sve ženske potrebe i baviti se ragbijem na način kako smo navikli kod muškaraca. Ali kad već uspoređujem – žene su puno zahvalnije za vođenje jer su disciplinije, urednije i skromnije. Iako se neki put čini drugačije, žene znaju cijeniti trud koji se daje za njihove nastupe i bavljanje ragbijem. Srčanost i emocije koje daju dok igraju se ne viđaju u muškom ragbiju.

Suđenje – FIRA ima jedan vrlo prihvatljiv moto da žene trebaju voditi, trenirati i suditi ženama. S time se u potpunosti slažem, jer je lakše ženi sa ženama, ali 4 sutkinje koje je FIRA delegirala za EP u Zenici, to jednostavno nisu mogle pratiti. Njihovo neiskustvo i loše suđenje je rezultirao s previše ozljeda u svim reprezentacijama, pa i u našoj (Simeršek potres mozga, Čavala leđa, Karlović teške ozljede lica). Previše je na EP bilo fraktura, potresa glave, šivanja i ozljeda koje je bilo mučno gledati. Sutkinje iz Švicarske, Francuske, Rumunjske i Italije jednostavno nisu na tom nivou da manjak tehnike i fizičke spremne, a višak agresivnosti i nedozvoljenih poteza, mogu sankcionirati i tako ublažiti posljedice napr. visokih obaranja. Na tom «nižem» nivou morali su biti iskusniji suci. Nadalje, sve greške su uvjetovale i porazom u utakmicama, jer je puno utakmica završeno 7:5 ili 12:7, što znači da je jedna sučeva greška iz koje je postignut zgoditak i odlučila utakmicu. I nama se to desilo, ali i većini drugi

reprezentacija. Suđenje nije izlika za plasman, ali za bezbrojne ozljede krivim isključivo FIRA-AER i delegiranje neiskusnih sutkinja.

Završni banket i svečanost je bila prepuna emocija organizatora, uz odavanje zahvalnosti svim sudionicima, a djevojke su se dobro zabavile, učvrstile već stečena, a i stekla neka nova prijateljstva.

Povratak u Zagreb je bio u ponedjeljak ujutro, a naš autobus je bio mala bolnica, jer nije bilo igralice koja nije imala fizičke posljedice nastupa na EP.

Troškovi koje je ženska reprezentacija napravila su minimalni i u okviru budžeta koji je IO odobrio. S obzirom na način priprema, može se reći da smo se pokrili. Rasprodajom stare garniture dresova ženske reprezentacije smo imali sredstva za materijalne troškove i tako uštedjeli sredstva Savezu.

Sve je, dakle, prošlo kako je prošlo, ali ovako više ne ide. Manjak ženskih ekipa i igračica, uvjetuje da mi praktički stalno krpamo momčad i tako se ne ide naprijed. Nema konkurencije, nema uspjeha, a ove postojeće igralice koje svojom kvalitetom oduzimaju dah gledateljima (Molak) nemaju perspektive.

Evidentno je da novac koji HRS dobija od IRB-a na račun razvoja ženskog ragbija IO HRS-a nije koristio za razvoj istog i da se u Hrvatskoj nisu formirale nove ženske momčadi, mada su se klubovi na to obavezali na seminaru na Braču prije nekoliko godina.

A sredstva se nisu koristila u tu svrhu već su se krpale «rupe» prema drugim selekcijama.

Proračunska sredstva za ženski ragbi u 2008. su u ovom omjeru:

IRB - razvoj ženskog ragbija - 54.837,17 kn

FIRA - refundacija - 12.000 kn

HOO - program 2008. - 40.000 kn

UKUPNO: 106.837,17 kn

Od toga je u rashodima za žensku ragbi namjenjeno:

Razvoj i kampovi 35.000 kn

Reprezentacija EP 35.000 kn

UKUPNO: 70.000 kn

Što znači da je 36.837,17 kn namjenjeno za druge selekcije i programe. Bez obzira što se ženska reprezentacija pokrila sa dodjeljenih 70.000 kn, implikacije inertnosti IO-a su da trenutno nemamo konkurencije i uvijek je teško skupiti 10 igračica koje bi mogle igrati za reprezentaciju.

I koliko god to nekima nevjerovatno zvučalo, Hrvatska može dovesti 12 najboljih igrača hrvatskog porijekla iz NZ i biti prvak svijeta u Dubaiju 2009, ali prema trenutnoj politici MOO i HOO, to neće ništa značiti ako nema momčad i u ženskoj konkurenciji.

Potreban je korak dalje od ovog dosadašnjeg zavaravanja samih sebe i FIRA-e.

Stoga, ovo je i apel najjačim klubovima u zemlji da prošire svoju djelatnost formirajući U15 ili starije ženske momčadi, kako bi se u dogledno vrijeme stvorila konkurencija, žensko natjecanje pod okriljem HRS-a i dobijale seniorske igralice koje će tvoriti reprezentaciju.

Kratkoročno rješenje za ovu situaciju smo napravili da se novopridošle igralice u ŽARK Mladost, ekspresno obučile za ragbi i priključile momčadi za EP.

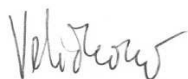
Dugoročno rješenje je HRS uvede obavezu imanja ženskih momčadi, to financijski stimulira iz sredstava za to namjenjenih, te da svi najjači prihvate činjenicu da je ženski ragbi neminovnost i krenu u taj aspekt svog djelovanja.

Podsjećam da sve djevojčice do kategorije U13 mogu igrati zajedno s dječacima i da se tek

onda odvajaju u posebne momčadi. Tako je to barem u Italiji i Novom Zelandu, ali vjerujem i u drugim zemljama gdje su žene integralni dio cijele ragbi zajednice.

Napredak ženskog ragbija u Hrvatskoj će ovisiti o tome da li će se formirati nove ženske ekipe u postojećim klubovima, da li će biti prostora za neko nacionalno natjecanje i da li će postojati konkurencija za formiranje reprezentacije. Bez toga svaka druga rasprava gubi smisao i IO onda treba donijeti zaključak da reprezentativnog ženskog ragbija kao takvog u Hrvatskoj nema, a postojeći klub podržati u svojim nastojanjima da proširi članstvo i provede kakvo takvo natjecanje s klubovima iz Mađarske i Austrije, te ih financijski stimulirati.

S poštovanjem,

Denis Veličković
direktor ženske 7s reprezentacije

ženska reprezentacija i Dražen Colnago, Zenica, 10.5.2008.

pred početak utakmice s Izraelom

EP Zenica, 11.5.2008.